

boring details

להקת רוקפור זכתה בתחרות קאברים לפינק פלויד * הפרס הראשון: יום הקלטות באולפני Abbey Road המיתולוגיים (פלוס ארוחה מכובסת בקפטריה) * שלושה דיווחים מהשטח

גם הצנחנים התרגשו בכותל

צילומים יעל אנגלהרט

"הרגשתי כמו עולה חדש שיורד מהאונייה ומנשק את החול. כאילו העולם כולו מסתובב סביבי לכמה שניות. אנרגיות מדהימות, הכל זורם. כל שיר של ארבע דקות מתפתח לג'אם פסיכדלי מסעיר; לעצום עיניים, להתהפך על הגב ולשוט באוויר" (יאיר יונה* מתפייט)

נכנסנו לתחרות באיחור ניכר. מהרמה הקלטנו והעלינו את הוררסיה של רוקפור להצבעה. עקבנו אחר התפתחויות התחרות בקפידה ובמתח. ספק אם הקריין של הצבעת האו"ם בכ"ט בנובמבר על הקמת מדינת ישראל היה במתח כזה. בסוף זכינו. חלקנו עדיין סוחבים כאבי רגליים מהקפיצות בבית. מפה לשם התחלנו לסדר סידורים – מלון, הסעות, שכירת ציוד, צוות צילום, לא צוות צילום, סופר־8, DV, סטיי־לס, דיגיטל. בשלישי לחודש נחתנו בלונדון. שו"ש. אחושיילינג שו"ש.

פרק ב': עיר באפור

(פיש, ציפ'ס ואבו מאזן)

היה לנו קצת זמן להסתובב. ביום הראשון לונדון קיבלה אותנו יפה, עם מזג אוויר די חם, ומי שלא ידע את ה־Rush Hour בטיוב הלונדוני כשחם בחוץ לא ידע שמחת־בית־השאיבת־אנרגיה־מגופור־של־ארם־חף־מפשע מעולם. הנהג הישראלי הוריד אותנו בבית המלון, החלפנו חולצות, התרעננו, יצאנו לכבוש את המטרופולין ומצאנו עצמנו ב־Earl's Court מנסים לנחש את מיקומו של הפיש אנד ציפ'ס הקרוב.

בתקופה שגרת־בלונדון שנאתי את אותו פיש אנד ציפ'ס של התיכונים שהיו עולות על האוטובוס בגרודי חמאס, מצוידות

המשך בעמוד הבא

פרק א': תחרות

(דיוויד גילמור, תקוות ורודות וכ"ט בנובמבר)

הכל התחיל בטלפון מלונדון. נקרא לו "חבר של המשפחה", שהורדיע על תחרות קאברים ל"ארנולד ליינ" – הסינגל הראשון של הפיי־נק פלויד, 1967. אותו חבר סיפר שדיוויד גילמור עורך תחרות באתר שלו ומזמין מוזיקאים ולהקות מסביב לעולם להקליט את הגרסה שלהם לשידור. השיטה היתה פשוטה: הצגת השיר דרך אתר המייספייס של התחרות בתקווה ורודה שקהל המאזינים יצביע עבורך. אחרי שיתבררו שלושת המקומות הראשונים, כך נמסר, יישב הארון גילמור עם החברה שלו – דיוויד בואי וגם ריצ'רד רייט (שזה קצת סוד, אבל הוא גם היה בפינק פלויד) – ויבחר את הזוכה.

כל זה טוב ויפה, אמרנו, אבל מה הפרס? או הפרס הוא יום הקלטות באולפני Abbey Road בסיינט ג'יימס ווד, לונדון – מעבר החציה המפורסם בעולם (אחרי זה שחוצה את רחוב רינגוף ומקרב לבנות בין שערי הסנטר).

פרס נוסף הוא עיצוב לוגו בידי סטורם תורגסון, שעיצב לפינק פלויד את עטיפות אלבומיהם. לקינוח הובטחה ארוחת צהריים חינם בקנטינה של אבי רואד. קיצור עניין: חלומנו של כל מוזיקאי ישראלי שלא בחר לגדול על "Gold Ballads" של סקורפיונו (חוץ מהקנטינה, שהתבררה להיות מין קאנטין מיותר של תה עם חלב, אבל למה להיתפס לקטנות).

פרולוג

(לחלוחית, מלוכה ואתונות)

"קוואנדו מי אמורה פפראצי קה גאן איטה קראסו". המנגינה המלטפת היא, מתוך השיר "Sun King" של הביטלס, היתה הרבר האחרון שהתנגן לי באוזניים לפני שהאשה ושלושת הילדים שישבו בשורה שלי החליטו סוף־סוף לשתוק וזכיתי לצלול לתוך שנת ישרים עמוקה. אותה מנגינה מערסלת מהאלבום השני הכי טוב של הביטלס, "Abbey Road" – מין קריצה לפסיכוליה קלה שקצת נזנחה בריוק כשכל העולם נתפס עליה. כי כאלה היו הביטלס: מקדימים את העולם, ושנייה לפני שכולם עולים על השטן וזנחים את התגלית והולכים לחפש אתונות במרעה אחר. לא פלא שבכל פעם מחדש הם מצאו מלוכה.

כשהמטוס נחת בהיתרו תהיתי אם תצוץ הלחלוחית או לא. אחרי הכל, כבר שלוש וחצי שנים (להלן: שו"ש) מאז ניתקתי קשר רגשי עם העיר שחיברה לה יחדיו עוד ועוד מחוזות ושטחים ונקראה בשם המליכותי Greater London. שו"ש שבה נשבעתי ש"אני לא חוזר כל כך מהר; רק הופעה מיוחדת וחד־פעמית של ברט ג'אנש ואיחוד הפנטנגל או שידור חוזר של הרואו ריצ'רד תומפסון ודיוויד בירדן יחזירו אותי". שו"ש שבמהלכן לא יכולתי לדמיין שיום אחר אחזור לשם, למקום שבו עברתי את השנתיים הסוערות ביותר בחיי. ועכשיו שו"ש אחרי שעובתי, שו"רה שש, עם הלהקה שאני הכי אוהב בעולם, 3.6.07, בוקר יום ראשון.

מימין לשמאל: מרק לור, ברוך בן יצחק, איסר טננבוים ויקי גני. תיירים יפנים צילמו אותנו מצדו השני של הרחוב

אבי רואד, מבט מבפנים 'אפשר לעצום עיניים, להתהפך על הגב ולשוט באוויר'

המשך מהעמוד הקודם

בנייר הקונסו הספוג שמן ומדיפות את הריח הרוחה של חומץ באוויר. אללה יוסתור, זה היה מסרית. אבל הפעם אני תייר. וכמו תייר, מומר לץ לי מאוד פיש אנר צ'יפס, ואם יש זמן או גם מדאם טוסו וביג בן. מול שלא היה זמן.

מכיוון שמבין כולם אני זה שחייתי בלונדון, עיני הקבוצה נשואות אלי בדריכות - אני בטח זוכר כל פינה. בטח זוכר את הפאבים אני זוכר טובי טוב וגם את חנויות הגיטרות, חוצמה, בלאנק של הרחקה. שו"ש בריבוע. עלינו על הפיקרילי ונסענו לכיוון לסטר סקוור. הלהקה הלכה להי-סנוב, אני יצאתי לקובנט גארדן, לחפש את החברים שלי. איפה. רק על עצמי לספר ידעתי. ולא מכיוון שאני סוציומט, פשוט כי לא מצא-תי אף אחד ונשאיתי לבד. מה שהיה בשארית היום הוא לא צריך לעניין את הקוראים כקליפת הפיש. את כל העניין אפשר לתמצת בפיינט של סטלה, המבורגר בגודל הכעיות של אבו מאזן ואחריו תח"ש קוועץ' כללית.

פרק ג': אולפנים (קסם, חשמל וכולסטרול)

בארוחת הבוקר במלון אף אחד לא היה מסוחרר. היתה לנו משימה לעשות: נוסעים להקליט באולפן די מפורסם, שהקליט בין השאר את הביטלס ועוד כמה אנשים, אבל עם כל הכבוד, זו רק עוד משימה. גם הצנחנים התרגשו בכותל, אבל מהר מאוד המשיכו במשימות שלהם ולא נתנו לשתן לעלות להם לראש. חוץ מזה, שו"ש שלא אכלתי אר"ח חת בוקר כזו קשה, וכמה התגעגעתי. שימו לב (השורות הבאות אינן מומלצות לאנשים עם בעיית כולסטרול): שועיית, ביצים, פטריות, בייקון, נקניקיות, טוסט עם חמאה, מיץ תפוזים, קפה.

אבי רואד והכל נראה סטנדרטי. תיירים יפנים צילמו אותנו מצדו השני של הרחוב, כי עמדנו במגרש החניה של האולפן המפורסם, מה שאומר שאנחנו בטח אנשים נורא חשובים. נכנסתי פנימה כדי לסדר ענייני פרודורה ופתאום אפף אותי הקסם שבאוויר. לא היה לי רגל לנעוץ ולא עץ להשתין עליו, אבל סימנו טריטוריה. סיפרתי לפקיד המשועמם מי אנחנו. הוא בפירוש לא התלהב וקרא למישהו בטלפון: "Yeah, they are here, come pick them up"

משום מקום הגיח פתאום לואיס, עוזר הטכנאי וזה שעוזר ללהקה לסחוב קצת ציוד לתוך האולפן אם יש לו מצב רוח טוב. התחלנו ללכת אחריו במסדרונות. על הקירות תמונות מפורסמים שראינו בעיי-תונים ובגוגל, אנשים שעל המוזיקה שלהם גדלנו. לואיס הוביל אותנו לסטודיו 2, האולפן שבו הביטלס הקליטו. התברר שיש לנו עיתוי מר-שלם: האלבום "מועדון הלבבות הבורדים של סרג'נט פפר" יצא בדיוק לפני 40 שנה ושלושה ימים.

כשנכנסתי לסטודיו זה קרה: הרגשתי כמו עולה חרש שיורד מהארץ נייה ומנשק את החול. כאילו כל העולם מסתובב סביבי למשך כמה שניות. הנחתי את הגיטרה והסתכלתי סביבי בחדר העצום. שלושה פסי-נתרים, אחד האמונד, מגברים, סט תופים, ואחר כריס באטלר, הטכנאי שלנו, שברזומה שלו רשומים דיפ פרפל, קולרפליי וגדולים אחרים. זה היה קצת לא מציאותי בשבילי. הייתי חייב להתעשת. היה לי יום שלם להפיק. עלינו לקונטרול רום, החבוי בקצהו של גרם מדרגות ארוך. כריס סיפר שהיה פעם טייס והציג בפנינו את קונסולת ה-Neve המי-שוכללת שלו - אינספור מכשירים עם אורות בקרה ומיליון כפתורים. הלהקה מתחילה להקים את עצמה. אני עושה פורפרות בין הקונטי-רול לאולפן, מוצא את עצמי יושב ליד פסנתר Steinway, שנראה מהי-סוג הגאידרמקי, ומנגן את המעט שאני יודע מתוך "A Man Needs a Maid". אחר כך, אני מודה, נסחפתי לשרשרת קלאסיקות שהייתי חייב לנגן שם חרף המחאות של המאזינים. שמת' על כולם זין: זו כנראה הפעם האחרונה שאנגן על פסנתר כזה במקום כזה.

פרק ד': לא משהו (תקלות, תקיעויות ובטריות)

אחרי שכולם התחברו והתגברו על מכשולים טכניים כאלה ואחרים ואחרי שהתברר שכיסא התופים שבור והחברת ההשכרה נקראה להחליף אותו, פתאום יצאנו להפסקה. עוד לא עשינו כלום וברגע אחד כולם נע-למו לי לעשן בגינה של הקנטינה. אני הולך במהירות של פולנייה בעי-צבים להחזיר אותם לעבודה. לא באנו לכאן ליהנות וזה לא נחשב ביקור. כריס מכוון את כל המכשירים, המיקרופונים, הקומפרסרים, הפרר-סטורים, הטוסטורים, והלהקה מתחילה לנגן. יש בעיות. באולפנים אר-לי הכי טובים בעולם לא שומעים באוזניות, אין מספיק בס, הגיטרה חזקה לקלידים, הקלידים חלשים לתופים, התופים חזקים לכולם והי-מתח מתחיל לבצבץ. כולנו רוצים שייצא מהיום הזה כמה שיותר. לא הכרזנו על הקלטת אלבום - בסופו של דבר, באנו לקלוט ולהקליט את

הלהקה מנגנת חומרים ישנים כאילו שהיא בהופעה, עם הג'אמים, הצ'חוקים, הספונטניות - אבל באנו לעשות יום באבי רואד על חשבון די-וויד גילמור. ואנחנו רוצים תוצאות.

כמה שעות לאחר מכן גם מגבר הגיטרה עושה בעיות. החברה נקראת להחליפו ואנחנו מקבלים במקום הפנדר את הרולנד ג'אז קורוס. אני לא מאמין שאני משתמש במילה הזו, אבל זה מגבר חיה. אחרי כמה שעות שהסשן לא זורם כמו שרצינו, כריס נראה קצת עצבני. אנחנו מבקשים ממנו דברים שהוא לא ממש רוצה לעשות, כמו להפריד את המחיצות שהניח בחדר. אני מציק לו בעניין, כי החדר כל כך גדול וככה אין קר-בה ודבק בין הנגנים. את ברוך, למשל, הוא שם בתא סגור משלו. אבל כריס מתנגד. הוא טוען שבחלל כל כך גדול יהיה בלגן של סאונד. אנחנו יוצאים לצהריים. בקנטינה לא שמעו שמגיעה לנו ארוחת צהריים חינם, אבל משתכנעים. האורז תפל, העוף המוקרם עם הפט-ריות נע בין רוחה לבין "למה זה מגיע לי".

פרק ה': לעבודה

(ביצועים, מחמאות ואלי אוחנה)

אחרי האוכל נראה שכולם מעודדים ומוכנים לעבודה. עד עכשיו נסענו בכיוון הלא נכון, צריך לעשות פניית פרסה. כריס משתכנע ואי-נחנו מורידים את המחיצות, מזיזים את הכלים ומקרבים את כולם. ואז הסשן מתחיל לרפוק. כל ביצוע אלי אוחנה של 87' צעיר ורענן.

האנרגיות מדהימות, הכל זורם, המבקר של "Classic Rock" שבא לכתוב על הלהקה מתרשם, הטכנאים נסתפים אחרי הווייב, כפות הר"גליים שלהם מתופפות מה שרץ להם בראש. כל שיר של ארבע דקות מתפתח לג'אם פסיכדלי מסעיר. אפשר לעצום עיניים, להתהפך על הגב ולשוט באוויר. החברים מהקונטרול פולשים לתוך האולפן ומתמ-קמים בצד. ורוקפור - תמיד כשיש קהל, הם יעשו אותו מבסוט. כריס אומר שהוא רואה המון להקות ושנחנו "באמת יוצאי רופן". לקבל כזו מחמאה מטכנאי ראשי באבי רואד זה ממש קומפלימנט.

כבר מאוחר. אנחנו מתחילים לקפל, עייפים ומרוצים. לא גנבנו שום מאפרה. הלכנו לאכול בוגאמאמא. ולישון.

אפילוג

(דובדבנים, קלישאות והמלצות)

משהו בנסיעה הזאת סגר מעגל. להגיע עם הלהקה שאתה כל כך אוהב להקליט באולפנים של האגדות החיות והמתות. אפילו לציניקון שכמותי זו היתה נסיעה מרגשת. למרות שהסשן לא הלך חלק בהתח-לה, למרות שהוצאתי מלא כסף ולמרות שזה היה הדוברבן המפרך בקי-צפת המפרכת שנקראה "טור לקידום האלבום החדש" - עדיין זו היתה חוויה של פעם בחיים; חוויה שאי-אפשר להשאר אדיש אליה.

אני כל הזמן נזכר בסרט "Almost Famous", על המעריץ הזה שנוסע עם הלהקה שהוא אוהב לטורים בארצות הברית. עם כל הקלישאות ההי-ליודיות, יש בזה משהו מקסים. באיזשהו מקום, ככה זה גם אצלי: קשה לי להעביר במילים את התחושה הזו, של ימי הלוגוס ב'95, כשהייתי בן 14, מול הממשות של המוזיקה באבי רואד 12 שנים אחר כך. כשעזבתי את האולפן, אמרתי לכריס בצחוק שאמליץ על האולפן הזה לחברים שלי. כעבור שנייה הוספתי ברצינות שאנחנו עוד נחזור, והפעם לא ליום אחד. בדרך כלל תחושות הבטן שלי לא טועות. *

* יאיר יונה הוא מוזיקאי ומנהל אנובה רקורדס, הלייבל שמוציא את התקליט של רוקפור

”

”הסשן לא זורם כמו שרצינו, כריס נראה קצת עצבני. אנחנו מבקשים ממנו דברים שהוא לא ממש רוצה לעשות, כמו להפריד את המחיצות שהניח בחדר. אנחנו יוצאים לצהריים בקנטינה לא שמעו שמגיעה לנו ארוחת צהריים חינם”

כבוד גדול

יקי גני, קליידן, מדווח

איזשהו מקום קיוויתי שאנשים ינסו לקבוע איתי משהו לתא-ריך הזה, רק כדי לשמוע את עצמי אומר: "סורי, לא יכול. אני בלונדון, יש לי הקלטות באבי רואד".

אני יודע, זה בסך הכל אולפן הקלטות - הייתי במלא כאלה מכל מיני סוגים, והיום גם באולפן קטן בבית אפשר להוציא אלבומים מדהימים. ובכל זאת, מדובר כאן בפיסת היסטוריה. "מוזיאון אבי רואד". בבוקר של ההקלטות כולם נראו כאילו רגועים, אבל ברור שאי-נחנו מתרגשים בטירוף. ובאמת כשהגענו היתה שם אווירה שאי-אפי-שר להתעלם ממנה - כאילו כל המוזיקה המדהימה שיצאה מהמקום הזה כל הזמן מתנגנת ברקע. בדרך לאולפן שלנו חלפנו על פני סטור-דיו 1. הדלת היתה חצי סגורה, אבל גם חצי פתוחה, וסקרנים שכמוני לא יכולים להתאפק. מצאנו את עצמנו בתוך אולם התעמלות ענק - כמה פסנתרי כנף מכוסים ורוקים במרחב, יריעות אקוסטיות לכל אר-ך הקירות ותקרה בגובה 10 מטרים לפחות.

כשהגענו לאולפן 2 התחלנו לשחק - מי הראשון שימצא את הציוד הכי שווה - וכולנו ניצחנו. לא משנה לאיזה כיוון הלכנו, היו שם דברים שעד אז רק קראנו עליהם. ובכמותיות. באולפן היו שלר-שה פסנתרים והאמונד, מגברים ומיקרופונים בכמות שיכולה לספק צבא קטן של מוזיקאים. מחוץ לאולפן, במסדרון, מצאנו עוד שלר-שה האמונדים, מגברים, טייפ שני אינץ' וציוד איכותי שנערים במי-עין חירייה קטנה של אבי רואד. אם תשאלו אותי, ממש לא משנה מה הקלטנו שם, מה יצא מזה בסופו של דבר ובאיזה סאונד. היינו חבורה גדולה ושמחה שעצם הכניסה לאולפן, הנגינה בכלים וההאי-זנה בקונטרול ריגשה אותה כל כך, שהיה בכך די. שום מוצר פיזי שיצא מאבי רואד בשנים האחרונות לא יכול להתחרות בכמות החי-ויות שנצברו בין קירות האולפנים. כבוד גדול להיות אחר ממאות האנשים היקרים שיצרו מוזיקה באבי רואד.

סאונד מיליון פאונד

"בשביל רוקפור להקליט באבי רואד זה כמו בשביל ישו ללכת על המים בים של הגליל. זה בא לנו טבעי, כאילו נועדנו" (איסר סנבוים, המתופף, עונה לעצמו על שמונה שאלות חשובות)

מה הדבר הראשון שרואים כשנכנסים לאולפני אבי רואד? הכניסה הראשית לאולפני אבי רואד לא שונה בהרבה מכל כניסה מרשימה אך סטנדרטית למשרד עורכי דין מפואר. דלת כניסה כפולה גדולה, לובי מפואר, שורת מזכירות ומבוך של משרדים ומסדרונות. את הציוד מעבירים דרך כניסה צדדית אל הקומה התחתונה. שם נמצאים אולפני ההקלטה. תחילה עוברים מין "הול אוף פייס" ארוך, כשי על הקירות עשרות אלבומי פלטינה ובאנרים ממוסגרים של הפסקולים הכי הכי בהוליווד; כולם מן הסתם הוקלטו עם תזמורות פיי להרמוניות בסטודיו 1 - האולפן הגדול השוכן בקצה הפרוודור משד מאל, מול הקפטריה. בהמשך הפרוודור דלתות הברזל הגדולות של סטודיו 2. לשם הוזמנו אנחנו להקליט, ושם הקליטו הביטלס.

הרושם הראשון הוא הגודל העצום - התקרה גבוהה באופן בלתי נתפס במושגים שלנו - וריח הטחב הטוב, כמו פורט מיושן. לאורך הקיר מסודרות עשרות אוזניות שמע על סטנד מיוחד, ובשני צדי האולפן ארבע מחיצות ענק לבנות, מחוררות כמו גבינה שוויצרית. הן מתניינות על גלגלי וספה קטנים, ומכיוון שרבים בטוחים שכך למעשה נראים קירות האולפן באבי רואד, אפשר לומר שהמחיצות הפכו למי עין סמל מסחרי של המקום.

77

"החברים מהקונטרול פולשים לתוך האולפן ומתמקמים בצד. ורוקפור - תמיד כשיש קהל, הם יעשו אותו מבסוט. כריס אומר שהוא רואה המון להקות ושנחנו "באמת יוצאי דופן". לקבל כזו מחמאה מטכנאי ראשי באבי רואד זה ממש קומפלימנט"

האם אבי רואד נחשב אחד האולפנים המובילים בעולם בזכות המבנה, ציוד ההקלטה ופלי הנגינה הנדירים הנמצאים בו, או שמא ההיסטוריה המפוארת שלו היא שמזכה אותו בכבוד?

כנראה השילוב ביניהם הוא הנכון. מצד אחד אולפן ענק עם שפע של ציוד נדיר ויקר. מצד שני, חלק מהציוד ממש-ממש ישן, כולל כלי נגינה ומיקרופונים אורגינליים מהקלטות היסטוריות. קירות הבלור קים הפנימיים של האולפן חשופים כמעט לגמרי, וכמה בדי יוטה ארוך כים שיוורדים מהתקרה במרחק כמה מטרים זה מזה משמשים לספיגת חלק מהסאונד. זה לא אקוסטי בסטנדרטים של אולפנים היי-טקיים, אבל הסאונד מיליון פאונד. וגם נראה פיצוץ.

מה ההבדל בין רוקפור (שהוזמנה להקליט באבי רואד כפרס בתי חרות) לבין כל להקה אחרת שהיתה שוכרת לעצמה יום הקלטות בפטודיו 2 (תמורת כמה אלפי ליש"ט)?

נראה לי שאמנים אחרים מבקרים באבי רואד סתם בשביל עוד יום עבודה מפרך באולפן, אבל עבורנו זו היתה שליחות. בשביל רוקפור להקליט באבי רואד זה כמו בשביל ישו ללכת על המים בים של הגליל. זה בא לנו טבעי, כאילו נועדנו. גם העובדה שהגענו תחת כנפיו של דיוויד גילמור הביאה לנו הרבה כבוד באולפן.

הקלטתם את התופים במיקרופון אחד, כמו הביטלס? האמת שלא. כריס, טכנאי הבית, נתן פול אטנשן רווקא לתופים. ברדיוס של כמה מטרים סביבי ספרתי לפחות 15 מיקרופונים להגברת תופים וסאונד חדר. וכל זה בשביל מערכת קטנה, של ארבעה תופים בלבד. הבקשה הראשונה של כריס כשנכנסתי לאולפן היתה "פליז דונט טאץ' דה בייס דראם", שכבר הונח שם בבוקר בדיוק במקום הנכון להקלטת תופים. סביבו מיקמתי את מערכת התופים כולה, בדיוק כפי שעשו איירון מיידן ו-U2 בחודש האחרון.

בחלקו של מי נפלה הזכות לחוות איתכם את החוויה ההיסטורית? היינו כ-20 איש בסך הכל. המשלחת לאולפני אבי רואד כללה את ארבעת חברי הלהקה, אנשי חברת הניהול שלנו (אנובה הפקות), כמה בני משפחה וחברים שגרים בלונדון, כתב המגזין "קלאסיק רוק" הב-ריטי יו פילדר, טכנאי הקלטה ועוזר טכנאי מטעם האולפנים. אל המד שלחת התלווה גם צמד הוובמאסטרים שלנו גיל ויוסי, שעברו בזמן התחרות האינטרנטית של "ארנולד ליין" ימים כלילות במטרה להפיץ את דבר התחרות למעריצי רוקפור בכל העולם במהירות שיא.

איך יצאו ההקלטות והצילומים? מה תעשו איתם ומתי? מאוד היינו רוצים להפיק סרט די.וי.די מכל הסיפור הזה, אבל מפאת קוצר הזמן והגודל הפיזי של האולפן השתדלנו להתמקד כמה שיותר בנגינה ובהפקה המוזיקלית ופחות בלוגיסטיקה מסביב. מי שישבו רוב הזמן בקונטרול היו המנהלים שלנו מחברת אנובה רקורדס, והם אלה שדאגו יותר להקשיב, להגיב, להעיר ולתקן. הם גם תיעדו הכל במצלמות סטילס, מצלמות וידאו וסופר-8 מכל זווית אפשרית. התמונות המרשימות ביותר מהמעט שהספקתי לראות הן אלו שצולמו מלמעלה, מהקונטרול, כי הן ממחישות את הגודל; בתמונה שפיי רסמנו בדף המייספייס (myspace.com/rockfour) אנחנו נראים כמו גמדים בארץ הענקים.

מה אפשר למצוא בחנות המזכרות של אולפני אבי רואד? האמת שלא זכורה לי חנות כזו. אחרי הכל, הכניסה לתיירים וסתם עוברי אורח אסורה. מול, הייתי מסוגל להעיף הרבה כסף בחנות מזכרות אותנטית כזו.

מה הקשר בין אולפני אבי רואד בלונדון למועדון ברקה בבאר שבע?

הופענו בברקה כמה ימים אחרי שנחתנו מלונדון, וברוך אמר לקהל שם ש"היה ממש כיף באבי רואד, אבל זה כבר מאחורינו ועכשיו אנחנו בבאר שבע וכיף לנו גם פה". הקהל אהב את זה. גם אני. כלהקה עם ותק וניסיון אנו משתדלים שלא לעשות יותר מדי השוואות. אין בזה טעם או תועלת. ההקלטות באבי רואד היו עבורנו נגיעה בהיסטוריה, אבל בסופו של יום זאת העבודה שלנו, הבחירה שלנו: לנרוד בעולם, לקפוץ מהקל אל הקשה, מההזוי אל המוכר. *